

A. gr. a.

298

gr. a. 298

(Antimachus)
Stoll

<36632908840010

S

<36632908840010

Bayer. Staatsbibliothek

PIIS MANIBUS
CAR. ODOFREDI MUELLERI
PRAECEPTORIS DILECTISSIMI
KALENDIS SEXTILIBUS ANNI MDCCCXL
IN ITINERE ATHENIS MORTUI

HAS INFERIAS

VOVEBAT

SODALIUM SEMINARII REGII PHILOLOGICI
GOTTINGENSIS

PIETAS.

Insunt :

Animadversiones in Antimachi Colophonii
Fragmenta,

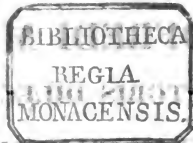
QUAS SCRIPSIT

HENRICUS GUILIELMUS STOLL,
NASSOVIENSIS

SEMINARII REGII PHILOLOGICI ET SOCIETATIS PHILOLOGICAE
SODALIS.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA DIETERICHIANA.

Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis? —

Quae sequitur disputatio eo consilio conscripta erat, ut CAROLO ODOFREDO MUELLERO, praeceptor dilectissimo, ex itinere, quod in Italiam, Sicilian Graeciam susceperat, huc redeunti traderetur. Sperabamus enim, fore, ut, quae eius erat in discipulos summa humanitas, comi benignoque animam, qualiscunque esset, acciperet, et amoris nostri erga se et gaudii, quod tandem nobis redisset verum documentum esse, sibi persuaderet. Secum laetitia exsultantes cogitarem, qua ratione praeceptorem mox reversurum quam splendidissim exciperemus, subitus de morte viri incomparabilis nuntius summo nos percudit terrore et laetitiam converti in maerorem. Mortuus est CAROLUS ODOFREDUS MUELLERUS, vir praestantissimus, praeceptor doctissimus et humanissimus, cum prope in eo esset

ut ad patrios penates remigraret. Vana igitur cecidit praeclara nostra spes, irrita fuere, quibus ante hunc annum, ut iter feliciter perageret, peracto integer rediret, praeceptorem proficiscentem votis pie prosecuti sumus. Itaque, quoniam gaudii et laetitiae signum fortuna invida non concessit tradere vivo, mortuo saltem documentum voveamus luctus maerorisque. Verus sane est maeror ac iustus. Maximam enim omnes morte illa fecimus iacturam; viro orbatī sumus, quo nullum alium novimus amore et admiratione digniorem. Praeclara eius de litteris merita adolescentes nos qui suscipiamus exponere et praedicare? Praeceptoris tantum discipuli memoramus virtutes; insignem memoramus humanitatem, qua publice et privatim studia nostra adiuwabāt, adhortabatur naviter elaborantes, ut alius altiusque penetrarent, errantes reducebat, ardua reformidantes excitabat et erigebat. Tanta cum comitate, tanta cum affabilitate antiquitatis disciplinam doctissime tradebat, ut nunc quoque voltus eius benignus suavesque orationis soni animis nostris obversentur. Quae si mente recordamur et iunioribus, quibus institutione eius frui non contigit, enarramus, maximum propter calamitatem nostram dolorem iure persentiscimus. Nunquam carum illius viri os intueri, nunquam suaves eius facundosque sermones excipere nobis licebit. Procul a patria, Praeceptor

dilectissime, procul a cognatis, amicis, discipulis interisti vigentibus annis. Sed hoc certe praeclare Tecum actum est et Dei O. M. numine factum videtur, quod ea terra, cui illustrandae totum Te tradidisti vivum, mortuum Te contegit, quod eo loco iaces humatus, quo docuit divinus ille Plato, cuius disciplinam tantopere veneratus es. Placide quiescas, Vir optime, nosque contemplari virtutes Tuas et imitari sinas. Is enim verus est honos, ea coniunctissimi cuiusque pietas. Si qua mortuis terrestrium rerum est cura, propicius ex piorum sedibus ad nos despicias et accipias hoc amoris nostri, quod vovemus, sanctum documentum. Genius sis huic litterarum sodalities, adiuvesque, ut aliquando Tuarum virtutum similitudinem aliquam assequamur. Vale, MUELLERE, Praeceptor amatissime, vale!

H. STOLL, Nassoviensis.

A. PABST, Hercynio-Wildemannensis.

H. PLANCK, Gottingensis.

H. BROCK, Stadensis.

C. ROSENBAUM, Brunsvicensis.

W. WATTENBACH, Hamburgensis.

W. MIQUEL, Bentheimensis-Hannoveranus.

G. OELKER, Osnabrugensis.

E. VARGES, Ilfeldensis.

W. SONNE, Ilfeldensis.

A. FLECKEISEN, Helmstadiensis.

T. HANSING, Harburgensis.

A. BERGLEIN, Brunopolitanus.

H. KEIL, Megalopolitanus.

A. BRUEEL, Clausthaliensis.

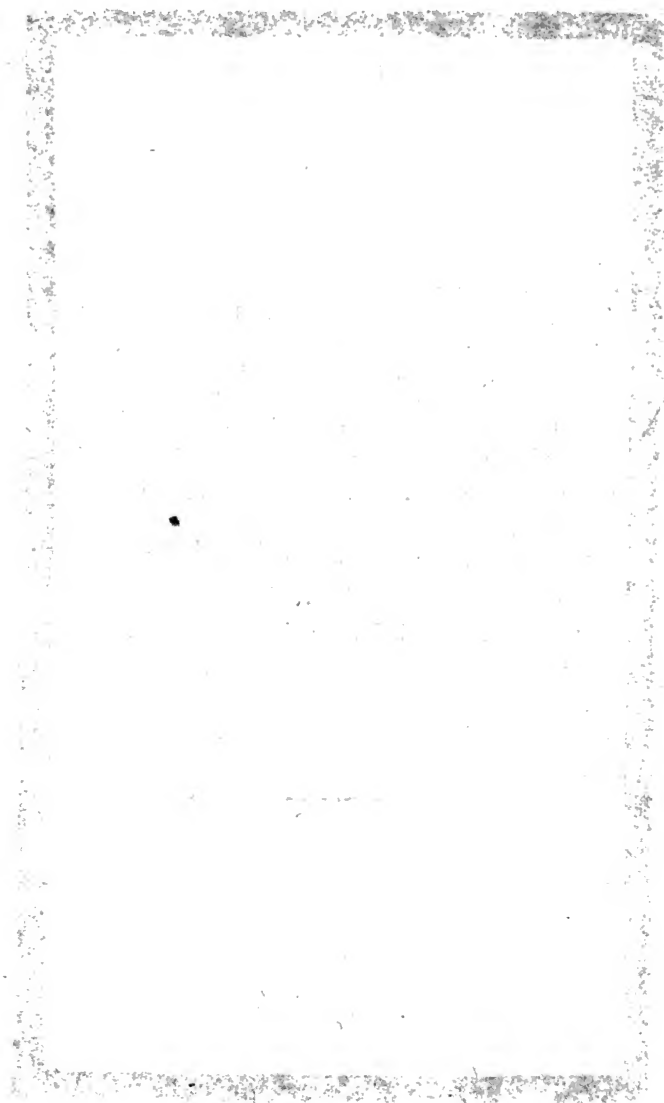
E. DEICHMANN, Calenbergensis.

VV. SACK, Helmstadiensis.

A. SCHUSTER, Cellensis.

E. JANTZE, Stoltenaviensis.

Schellenbergius, primus reliquiarum Antimachi editor, et recentiores viri docti haud frustra in illius fragmentis restituendis et explicandis laboraverunt. Nihilominus sequius multa restant, quae diligentiore indigere videantur perscrutatione. Quod cum perspexissem, quantum pro viribus meis, quas scio quam sint exiguae, fieri posset, in aliis scriptorum corruptelas remove, alia; praecipue ea, quae Schellenbergio nondum essent nota, clarius illustrare decrevi. Qua in re quae adiutus ope SCHNEIDEVINI, viri doctissimi et de me praeclare meriti, assecutus sum, iam propono.

Initium ducamus a fragmentis Thebaidos. Fr. III. apud Schellenbergium a Stephano Byz. s. v. *Τευμησσός* servatum unde Teumessus, Boeotiae collis, nomen accepit, explicat. *Ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος πρότερον Θηβαΐδος.*

*Οὐνεκά οἱ Κρονίδης, ὃς μέγα πάντων ἀνάσσει,
Ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο, τότ' ἄρα κεν εἶη
Φοῖνιχος κοῖρα κεκευθμένα. Ὅς ἴα μὴ τις*

Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσαιτό κεν αὐτοῦ.

Sic fere in codd. a prioribus editoribus inspectis versus isti leguntur; sed multis laborant mendis, quae vario modo remove studuerunt. V. 1. relativum personale, quod editores perperam in *ὡς* mutaverant, propter verbum finitum *ἀνάσσει* necessarium est; sed deest una syllaba ad versus integritatem. Quam ob rem Iacobsius (Append. ad Porson. Advers. p. 320.) proposuit *Κρονίδης Ζεὺς, ὃς*. Praeferimus faciliorem Schellenbergii conjecturam *ὅστε* vel *ὃς δὴ*, vel Hermannii *ὅσπερ* scriptionis *Πάντων* in *πάνσιν* mutandum esse, quisque videt, nam Duentzeri (fr. epic. graec. p. 99.) *ὃς δὴ πάντων μὲν ἀνάσσει* minus placet. Maiores difficultates v. 2. obicit vox *σκιῇ*, quam et metrum et sensus respuit. Iacobsius l. l. *ἄντρον ἐνὶ σπηϊ*: *Ἄντρον* arctiorem quidem habet intellectum quam *σπέος* (cf. II. IV, 279. Od. IX, 114. 400. 141 cum ibid. 218. 235. 312); sed, quoniam

utroque tamen vocabulo res fere eadem intelliguntur, displicet illa scriptura. Meinekius (ad Euphor. p. 129.) coniecit *σιίη*. Cui multa sunt, quae opponi possunt. *Σία* enim vel *σιία* proprie est *ψῆφος*, vox Sicyoniis usitata (Schol. Apoll. Rh. II, 1172.), neque omnibus locis, quibus nobis restitit, *σιιάων* Ap. Rh. II, 1172, *πολύ-στειος* Nicand. Alexiph. 466. Callim. H. Iov. 26. cum Scholl., aliud quam *lapillum* significat. Apud solum Hesychium legitur *δηλοὶ δὲ καὶ στενοχωρίαν καὶ λιθοκοπίαν*, quae verba quid sibi velint, difficile est dicere. *Σία* si de loco usurpatur, regionem lapillis completam vel saxis abundantem indicare videtur, quae notio nostro loco quam male habeat, perspicitur. Quae cum ita sint, lubenter codicis Rehdigerani scripturam *σκηνη* accipimus; *σκηνή* enim quemcunque significat locum umbrosam.

Coniungenda sunt cum his verbis sequentia *τόγῳρα κεν εἴη Φοῖνικος κοῖρα κεκευθμένα*. Continent consilium, quo Iuppiter construxerit specum. *Τόγῳρα* enim, ut omnino demonstrativa pro relativis, apud seriores poetas saepe metri causa pro *ὄγῳρα* positum est. Sic Apoll. Rh. III, 807. IV, 1487. Callim. Hymn. Del. 39. Anth. Pal. IX, 242, 7. XIII, 22, 4. — *τόθι* pro *ὅθι* Apoll. Rh. IV, 772. Callim. H. Iov. 32. et fortasse in Antimachi fr. XVII. *Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐριννύος εἶναι ἔδεθλον*. — *Κεκευθμένα* metrum non patitur. Quod Meinekius suspicatur *κεκυημένα*, reiicimus; nam inesse sententiam oportet: „ut gravida puella ibi lateret”, quam frustra quaerimus. *Κεκυημένα*, quam lectionem ne probemus Meinekius monet, nos tuemur. Pausan. Boeot. c. 19. de eodem Teumesso monte verba faciens dicit: *Εὐρώπην δὲ ὑπὸ Διὸς κρυφθῆναι φασὶν ἐν ταῦθα*, Antimachi, puto, verborum memor. Sic et versus

et sententia bene fluit: „*Iuppiter specum construxit, ut Phoenicis filia ibi esset recondita.*” Eandem fere sententiam Iacobsii quoque scriptura continet *τόσσα κεν εἴη Φοῖνικος κούρη τε κεκρυμμένης*, „ut et ipse et Europa ibi laterent”; sed nimis quaesitam eam esse censemus. Duentzerus particula *γε*, qua iusto saepius ad versus restituendos temere abutuntur, post *κούρη* interposita metri difficultates minus apte removeere studet. Quod Duebnerus in nova Hesiodi aliorumque epicorum poet. editione Parisina ap. F. Didot, qui liber modo mihi venit in manus, proponit: *τόσσα κεν εἴη* (nimirum *πὸ ἄντρον*) *Φοῖνικος κούρη . . .* (velut *κεῦθος*), contortum est. — Pro vulgari terminatione in *α* restituimus *κούρη κεκρυμμένη*. Nam Antimachus multis quidem in rebus a priorum epicorum ratione recessit, sed altera ex parte, ne longius recederet epicumque colorem plane aboleret, cavebat. Itaque, quod ex fragmentis elucet, in universum epicum sermonem retinuit. Schol. Nicand. Ther. v. 3. „*Ἔστι δὲ ὁ Νικάνδρος ζηλωτής Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κίχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δορίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηῶν γάρ ἐστι, ὃ ἐστι τῶν συγγενῶν.*” Quibus ex verbis apparet, Antimachum eiusque sectatorem Nicandrum hic illic doricam adhibuisse dialectum, sed ut Nicandrum omnino epicis terminationibus usum esse ex ipsius poematis videmus, ita Antimachus quoque singulas tantum doricas et fortasse aliarum dialectorum formas admisit. Cum autem scriptores, poetarum versus citantes, saepissime poeticum usum neglexisse vulgaremque sermonem intulisse certum sit, neque raro in codd. pristinas formas epicas oblitteratas esse videamus: eis tantum in locis, ubi veterum testimoniis nitimur, ab epico ser-

mone recedere nobis licet. Eiusmodi exemplum conservavit Priscian. Comm. gramm. VI, 18, 92. (l. p. 283. Krehl.), pro vulgari *Τυδείς* Antimachum dorice dixisse *Τύδης*; in I. Thebaidos *Τύδης τ' Οινειδης* et vocativo: *τὸν καὶ ζωγράφους προσέφη Οινειδὴ Τύδη*, quem versum ex codd. vestigiis correxit Schneidewin. (Ibyc. p. 161.) *τὸν καὶ φωνήσας προσέφη Οινείη Τύδη*. Aliis autem locis epica forma revocanda est; sic pro *Ἀδραστος* scribimus *Ἀδρηστος* omnibus locis (fr. IX. XVIII. XIX. et, si Antimacheum est, fr. XX.), quae lectio solo in fr. XXIII. apud omnes, qui citant, est scriptores; in fr. IX. cod. Dindorfii A, veterrimus, praebet *Ἀδρηστος* et B *Ἀνδρηστος*; in recentioribus codd. abiit in vulgare *Ἀδραστος*. Eandem ob causam fr. XXVI. cum Schneidero ad Nicand. Schol. Theriac. 472. scribimus *κορυφαῖσι* pro vulgari *κορυφαίοι*.

In sequentibus versus extremus iam a Schellenbergio recte constitutus est: *Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲς φράσσαιτό κεν αὐτοῦ*, sed verba praecedentia *ὥς ὅα μή τις* alii alia ratione corrigere studuerunt. Iacobsii coniectura *ὥς ἄρ' ἄκοιτις* vereor; ne ingeniosior quam verior sit. Requiritur oppositionem hominum et deorum. Sed ne quis velit *ὥς μή ἀνὴρ τις*, accusativus paene necessarius est, quam ob rem scribimus: *ὥς ὅα ἐ μή τις Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲς φράσσαιτό κεν αὐτοῖς*; εἰ, ut videmus apud Duebnerum, praebet cod. Rehdiger. Sic in *μή τις* continentur et homines et dei, in sequentibus autem dei hominibus et singulariter Iovi oppositi premuntur. Ne offendaris voce *παρὲς* ante consonam in litteram duplicem exeunte, conf. Il. XI, 486. Od. XII, 276. 443. XIV, 168. all. et Eustath. ad Il. p. 732, 40 et Spitzner. Excurs. ad Il. XVIII. p. LXVI sqq. — Liceat apponere

Rob. Unger (Paradox. rer. Theb. Vol. I. p. 156.) pravam
scriptionem, quam memorat Duebnerus:

Οὐνεκ' ἐκεῖ Κρονίδης, ὃς καὶ μέγα πᾶσιν ἀνάσσει,
"Αντρω ἐνὶ σκητῇ τευμήσατο· πόφρα κ' ἐνείη
Φοῖνικος κούρη τε κεκευθμένη· ὥς ῥά ἐ μή τις
Μηδὲ θεῶν ἄλογόν τε παρὲξ φράσσαιτό κεν αὐτοῦ.

Quam quidem formam loci multis possis et gravibus ar-
gumentis facile convellere. Mihi omnibus reputatis An-
timacho haec digna videntur:

Οὐνεκά οἱ Κρονίδης, ὅσπερ μέγα πᾶσι
ἀνάσσει,
"Αντρον ἐνὶ σκητῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοῖνικος κούρη κεκευθμένη· ὥς ῥά ἐ μή τις
Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲξ φράσσαιτό κεν
αὐτοῦ.

Hoc fr. particula est latioris de Teumesso narrationis.
Strabo IX. p. 409 (627) tradit, multis verbis Antima-
chum Teumessi virtutes non veras enumerasse, et de-
scriptionis eius conservat initium: ἔστι τις ἡγεμόεις
ὀλίγος λόφος, quod idem habet Arist. Rhet. III, 6. Cum
Homero tum recentioribus epicis poetis est forma inci-
piendi usitatissima. Videsis exempla apud Naekium dis-
sert. de Callimachi Hecale in Welcker. et Naek. Mus.
Rhen. III. p. 513. Sic infra fr. XXIII. "Ἔστι δέ τις
Νέμεϊς.

Sequitur fasciculus fragmentorum ex Athen. libro XI.
sumptorum. Eo ordine damus, quo apud Athenaeum
leguntur:

XI. p. 468. A: "Αντίμαχος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν
πέμπτῃ Θηβαΐδος φησί
(fr. IX.) Πάντα μάλ', ὅσο' "Αδραστος ἐποιχομένους
ἐκέλευσεν

ῥεζέμεν· ἐν μὲν ὕδαρ, ἐν δ' ἀσκηθὺς μέλι χεῦαν
 Ἀργυρίῳ κρητῆρι περιγραδίῳ κερώντες.
 Νώμισαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεύουσιν Ἀχαιῶν,
 Ἐκ χερὸς εἰσιτιῶσι, καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶδαρ
 Χρυσεῖη προχόῳ —
 καὶ πάλιν·

(fr. X.) Ἄλλοι δὲ κρητῆρα πανάργυρον ἢ δέπαστρα
 Ολοόντων χρύσεια, τὰ τ' ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι
 Κεῖνται —

κάν τοις ἐξῆς δέ φησι·

(fr. XI.) Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἀσκηθὺς κελέβειον
 Ἐμπλεῖον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστερον εἶη.

Deinde p. 475. D: καὶ γὰρ Ἀ. ἐν πέμπτῳ Θηβαῖδος
 φησί·

(fr. XII.) Κήρυκας ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἶνοι
 Ἀσκὸν ἐνίπλεον κελεβήϊον, ὃ τι φέριστον
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός.
 καὶ πάλιν·

(fr. XIII.) — ἀτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἐλόντες
 Ἐμπλεῖον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστερον εἶη.
 ἀλλαχοῦ δέ φησι· (fr. XI.)

Tum p. 482. F: Ἀ. δ' ἐν πέμπτῳ Θηβαῖδος·

(fr. XIV.) Πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες
 Χρύσεια καλὰ κύπελλα τετυγμένα νωμίσαντο.

Sic scribere vult Schellenbergius. Agunt frr. de rebus
 convivalibus. Frr. IX. XII. XIV. ex libro V. Thebaidos
 citata sunt, in quo convivium, quod Adrastus heroibus
 contra Thebas cum ipso profecturis apparavit, descriptum
 esse, facile ex ipsis fragmentorum verbis concluditur.
 Reliqua frr. ibidem posita fuisse, certis quidem verbis
 non indicatur, sed, cum aliqua ex parte illis respon-
 deant et eiusmodi res contineant, quas in illa de-

scriptione infuisse necesse est, ex eadem Athenaeum ea sumpsisse est verisimillimum. Welckerus (in *Zimmerm. Diar. Scholast.* 1832. II. N. 15.) fr. X. et XI. pertinere opinatur ad convivium ab Adraсто Epigonis instructum, quo in enarrando Antimachus multa ex priore convivio consulto repetierit. Quod Epigonorum convivium quamquam ab Antimacho descriptum esse haud improbabile est, frr. tamen illa a reliquis discernere non audeo. Ut fr. XI. separaret, commotus videtur similitudine fr. XIII., in quo pro Schellenbergii *εἴη* ex codd. *ῥεν* restitutum est. Sed eam ipsam ob rem coniungenda mihi videntur. Adrastum videmus in aliis frr., quod fieri vult, iubere, in aliis, quod iussum est, perfici. Iam vero poetae epici si eiusmodi res enarrant, eadem fere verba repetere solent. Quare fr. XI. et XIII. ita sibi respondere censemus, ut alterum Adraсти contineat iussa, in altero illa perficiantur. Eadem ratio intercedit inter fr. X. et IX., neque cur fr. X. Welckerus semoverit exputo. Ex Athenaei enim verbis nihil licet concludere. Neque vero in eo haerendum est, quod in eodem convivio identidem mel affertur et pocula distribuuntur. Ordo fragmentorum certo restitui nequit; hoc certum est, ut fr. XI. ante fr. XIII., ita fr. X. ante fr. IX. positum fuisse. — Sed in singulis fragmentis nonnulla restant corrigenda.

Fr. IX. v. 1. scribe "*Ἀδρηστος*. V. 2. Schellenbergii *χεῦαν* pro codicum *χεῦς* et *χεῦεν* est necessarium. In v. 5. *ἐκ χειρὸς εἰσιῶσαι*, quod olim erat in libris, Jacobs. (Append. ad Porson. *Advers.* p. 320.) mutavit in *ἐναχερῶ εἰσιῶσαι*. *ἐναχερῶ*, quo cod. A *ἐκ χειρὸς* perducit, sine dubio recte, sed *εἰσιῶσαι* vel *ἐσιῶσαι* displicet. Sedendi notionem quaerimus, itaque codd. ABP scripturam *ἐσιῶσαι* mutamus in *ἐδριῶσαι*. Homerus, multis locis de epu-

lantibus eiusmodi dictiones adhibens (Od. I, 145. III, 389. *ἐξείης. ἐζόντο.* IX, 8. *ἤμεινοι ἐξείης.* all. loc.), verbi tamen *ἐδρίαν* solo medio usus est; sed activum legis apud Alexandrinos poetas, quibus Antimachus proximus. Sic Apoll. Rhod. III, 170. de remigibus in transtris considentibus *ἐπισχερῶ ἐδριόωντες.*

Fr. X. *ἄλλοι*, quod Schellenb. coniecit, cod. A auctoritate firmatur. P et V *ἄλλος*, L *ἄλλοις*. Quod autem *ῆ* neque Schellenb. neque Duentzerus, quoniam cum reliquis non quadrat, mutaverit in *ῆδε*, valde miror. Legitur *ῆδε* in cod. B, qui idem pro vulgari *κείται* praebebat *κείται*; recte an secus, nescitur.

In fr. XI. recurrit *ἀσκηθής*, quod in fr. IX. coniunctum cum melle hoc loco attribuitur poculo. Ad epicam dictionem si animadvertimus, *ἀσκηθής* semper de eis dicitur, qui integri atque salvi aliquo pervenerint, de hominibus, navibus. Alia ratio est vocis *ἀσκητός*, quae ex *ἀσκειν*, eodem verbo, quo illa, orta est. *Ἀσκειν* ut est artificiose aliquid conficere, sic *ἀσκητός* de rebus dicitur arte et cura confectis. Il. XIV, 178. *ἐανόν, ὃν οἱ Ἀθήνη ἐξυσ' ἀσκήσασα*, et Od. IV, 134. *ἀσκητὸν νῆμα.* cf. Od. XXIII, 198. et ib. 189. *ἐν λέγει ἀσκητῷ.* Pari modo ex Il. XXIII, 741. *ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον—ἤσκησαν* licetd erivare *ἀσκητὸν κρητῆρα* et *ἀσκητὸν κελύβειον*, quod in hunc Antimachi locum non iniuria mihi videor inferre. Et fortasse in fr. IX. scribendum: *ἐν δ' ἀσκητῷ μέλι χεῖαν ἀργυρέῳ κρητῆρι.*

Fr. XII. v. 1. *ἀθανάτοισι* et metrum et sensus spernit. Blomfieldii (Diatribae de Antimacho in Diar. Classic. N. VII.) *κηρύξας ἄλλοισι* displicet, cum *κηρύσσειν* non habeat iubendi vim, nec, si haberet, de Adrasto, ad quem necessario refertur, apte diceretur. Duentzeri

scriptura *κῆρυκας ἀγοῖσι*, quae resellatur, non est digna. Schweigh. *δ' αὐτοῖσι*, Iacobs. *ταγοῖσι* coniectavere. Proxime ad codd. scripturam accedit *κῆρυκας θ' ἄμα τοῖσι*, quae verba facile a librario imprudente poterant in unum conglutinari. — In sequentibus de Casauboni scriptura *ἐνίπλειον*, quae codicis A *ἐνιπλειον* et Pal. et ed. Ven. *ἐνι πλειον* confirmatur, non dubitandum erat. *Ἐμπλειον* enim, ut ex fr. videmus, Antimacho fuit usitatum, nec si opus fuit, quominus in *ἐνίπλειον* dilataretur, quidquam obstitit. Supervacanea igitur Blomfieldii *ἀσκὸν ἐοῖ πλειον* et Duentzeri mirum istud *ἀσκὸν ἔτ' ἔμπλειον*. In eodem versu θ', post *κελέβειον* a Schweighaeus. recte interpositum, scrupulos, quibus laborabat Schellenbergius, removel sensumque optime restituit.

Liceat hoc loco de fr. LXIII., quod et ipsum pertinet ad res convivales, pauca disserere:

πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον.

Sic in Et. M. p. 443, 55. legitur, sed corruptum esse facile apparet. Quid Etymologus velit eis, quae addit verbis: *οὐχ ὑγιῶς ἐχρήσατο τῷ σημαινόμενῳ* (sc. *δεπάστρω*)· *ἐπεθῆκαμεν γὰρ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὴν λέξιν, τὸ δεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δεπάζοντος, ὡς εἰ πινόμενον εἰρήκει ἀντὶ τοῦ πίνοντος*, non perspicitur. Nos *δέπαστρον* eodem sensu, quo in antecedentibus est fragmentis, accipiamus oportet. Quo posito et concesso fr. restituere conamur. In v. *ἐπιστράψας*, quod teste Duebnero *ἐπιστρέψας* scriptum est in Cod. Reg. 2654, verbum *ἐπισιτέφειν* vel *ἐπισιτέφισθαι* corruptum latere, recte viderunt VV. DD.; ante *δέπαστρον* autem altera requiritur brevis syllaba. Quam ob rem Blomf. et Spohn. (de extr. Odysseae parte p. 208.) *ἐπισιτέψασα* coniecerunt, Iacobs. *ἐπισιτέψας τὸ δέπαστρον*; utrique, puto, minus

recte. Verbi *ἐπιστέγειν*, quod implendi, nunquam coronandi habet notionem, Homerus solo medio utitur, neque alibi activum eius verbi invenio. Itaque scriptum fuisse arbitror *ἐπεστέψαντο δέπαστρον*, quocum ut antecedentia congruant, *πλήσεν* mutamus in *πλήρες*. Legimus igitur:

πλήρες δ' ἄρ' ἐπεστέψαντο δέπαστρον.

In eodem libro V. fuit fr. XVI., quod Steph. Byz. s. v. *Δύμη* citat:

*Ἐν δὲ οὐ τοῖσι μάλιστα πρόφρων ἐπικούρος ἀμοιβῶν
ᾠμιλήσας, ὥς διεπέρσατε Δύμιον ἄσιν.*

Sumptum videtur ex colloquio heroum convivantium. Schellenbergius locum parum intellexit. *Ἀμοιβῶν* enim genitivum esse opinatur substantivi *ἀμοιβός*, itaque *ἐπικούρον ἀμοιβῶν* ducem militum esse auxiliarium probare studet. Frustra. Ducis sive praefecti notio non inest, neque eiusmodi notionem hoc loco captare cogimur. *Ἀμοιβῶν* enim est participium verbi *ἀμοιβέω*, et Antimacho videtur fuisse epitheton sociorum perpetuum, quod significaret *auxiliatorem eos, quibus auxilio venerit, fideliter sequentem*. Versu 2. codicum *ᾠμιλήσας* Berkelius, quem Schellenb. secutus est, mutavit in *ᾠμίλησας*. Recte; sed metri restat mendum. Quam ob rem Duentzerus proposuit *ᾠμιλήσας*, ignarus medialem eius verbi formam non esse in usu. Error latet in sequente vocabulo *ὥς*. Restituimus igitur vel *ᾠμίλησας*, ὅπως vel, quod propius ad codd. scripturam accedit, cum Iacobsio (Animadverss. ad Athen. p. 258.) et Adr. Heringa (Observatt. p. 230.) *ᾠμίλησας*, ἕως.

Ad eandem rem spectat fr. XV. a Tzetza ad Lycophr. v. 591. citatum:

Ὡς ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Καυκωνίδα Δύμην

Ἐπραθέτην, παιδεσσὶν Ἐπειῶν ἀρχεῦντες.

Scribe: ὥς ἐπαπειλήτην, „sic (sese deleturos esse) minitabantur, ut Dymen deleuissent. Duebneri enim ὦδ' vel ὦ pro ὥς facile caremus. Pro ἀρχεῦντες solus Viteb. 2 habet ἀρχεύοντε, sed a vulgari lectione recedere non opus est. De Molionibus, Euryto et Cteato, haec frr. dicta videntur. Eos enim, Augeae Epeorum regis cognatos, bella contra hostes eius gessisse scimus (Il. XI, 709 sqq. Apollod. II, 7, 2.), et quamquam Dymen eos oppugnasse alibi nusquam legitur, tamen, cum Dyme finitima esset Epeis, eiusmodi fabula inter antiquos potuit ferri. Num ad Olenum urbem, id quod vult Welckerus l. l., frr. referri possint, dubito. Verba quidem Δύμιον ἄστν ita licet interpretari, quippe cum Dymaeos Olenum translatos esse testetur Strabo VIII. p. 386; sed in fr. XV. verba Κανυχωρίδα Δύμην de Oleno vix possunt intelligi.

Frr. XVII-XIX. a Pausania Arcad. c. 25. citata ad Arionem, Adrastum equum, spectant.

Fr. XVIII. de Argivis alicunde contra hostem exeuntibus agit, in quibus Adrastus Caerum et Arionem, equos suos, primus educit. Per exegesin Arionem tradit prope Apollinis lucum Oncae ab ipsa terra editum esse. Antimachus, qui quamcunque rem uberrime enarrandam atque exornandam avide captabat, ut Arionis, de quo apud veteres multa ferebantur, totam historiam persequeretur, longiorem sine dubio inseruit excursus. Itaque etiam fr. XVII., quod ut ad Oncium, ita ad Arionem ibi ortum pertinere videtur, eiusdem esse narrationis censeo. Qua in re firmor ipsius Pausaniae verbis: ὁμολογεῖ δέ σφισι καὶ Ἀντίμαχος, ἐπιστρατείας Ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας. Ἐπιστρατεία Ἀργείων ἐς Θήβας eandem, ni fallor, profectioem Argivorum,

quae memoratur in fr. XVIII., et primam quidem, quam Argis profecti susceperunt, significat. Nam eo profecto loco, quo primum memoravit Arionem, illum excursum interposuit. — Fr. XIX. non minus quam priora ad Arionem pertinere Pausaniae indicant verba, quamquam num cum fr. XVII. et XVIII. cohaeserit, dubitare licet.

Fr. XVII., ut apud Schellenb. legitur:

Ἀρήμιτρος τόθι φασὶν Ἐριννύος εἶναι ἔδεθλον,
sanum est atque integrum, sed post fr. XVIII. erat ponendum.

In fr. XVIII. nonnulla sunt corrigenda. Vulgo:

*Ἀδραστος Ταλαῶ υἱὸς Κρηθηΐδαο
Πρώτιστος Δαναῶν περ ἐπαινετὸ ἤλασεν ἵππῳ,
Καιρὸν τε κραιπρὸν καὶ Ἀρίονα Θέλπουσαιον.
Τὸν ῥά τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλσεος Ὀγκαίοιο
Αὐτὴ γαί' ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ἰδέσθαι.*

Ταλαῶ rectius scribitur *Ταλαώ* vel *Ταλαῶ*. Choeroboscus in Bekk. Anecd. III. p. 1223: τὰ ἀπὸ Ἀττικῶν γενικῶν κατὰ πλειονασμὸν τοῦ ὁ γινόμενα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀξυνόων γενικῶν Ἀττικῶν ὥσι, προπερισπῶνται, οἷον Πετρώ, Πετρώ (citantur II. II, 552. et IV, 338.), *Ταλαῶ*, *Ταλαῶ*, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ. Antimachus igitur forma *Ταλαῶ* usus est, itaque Siebelis (Pausan. edit.) et Bergk. (Zimmerm. Ephem. litt. antiqu. 1837. N. 55.) eosque secutus Duehner. nostro loco praeferunt *Ταλαῶ*; sed non sequitur ex Choerobosci verbis, alteram genitivi terminationem *Ταλαῶ* poetam nostrum sprevisse. — Adrastum gentem quomodo Antimachus constituerit, discimus ex Schol. Eurip. Phoeniss. 150. (Ἀδραστος) ὡς Ἀντιμάχος φησι, *Ταλαοῦ τοῦ Βιάντος τοῦ Ἀμυθάρωνος τοῦ Κρηθίως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος τοῦ Αἰῶς, μητρός δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκύονος τοῦ Πο-*

σειδῶνος. — In versus 2 πρώτιστος Δαναῶν περ ἐπαι-
νετὼ ἤλασεν ἔππῳ vulgari lectione περ offendit, nulla
cum vi sua dictum. Requiritur accusativus, qui signi-
ficet, quam ob rem laudandi fuerint equi. Schol. Venet.
ad Il. IV, 439 veram lectionem nobis indicat. Ibi enim
alius Antimachi versus conservatus Martis equos nomi-
nat: Δειμός τ' ἡδὲ Φόβος, πόδας αἰνετῶ, νῆς θυέ-
λης. Hinc, quod Duentzerus scripsit, πόδας αἰνετῶ in
nostro fr. restituendum esse, quis non videat? Nam epi-
corum scriptorum est ratio, ut eisdem rebus eadem fere
perpetua addant adiectiva. Itaque Blomfieldii παρ' ἐπαι-
νετῶ ἤλασεν et, quod Siebelis finxit ex cod. Moscov.
vestigiiis νῆς αἰνετῶ supervacanea sunt. Neque placet,
quod Buttmannus, Schubart, et Walz. ex complurium
codd. indicibus voluerunt, ἐὼ αἰνετῶ.

Iacobs. ad Anth. Pal. p. 455. pro Καῖρόν, alterius
Adrasti equi nomine, proposuit Κίρρον. Avium enim
nominibus equos interdum appellari. Quod quamquam
probavit, Καῖρός tamen optime de equo dicitur hoc
praesertim loco, quo etiam Arion proprie est notio rei
a materia seiunctae. Scribimus deinde Ἀρείονα. Eustath.
ad Il. XXIII, 346; quo in versu idem equus memora-
tur, equum scribi docet Ἀρείων, poetam Ἀρίων.

In fr. XIX. δίδρυθ', quod pro vulgari γ' ἐδμήθ'
reponere Schellenb. non nolebat, codd. confirmarunt, et
τότ' praeferendum videtur particulae ποτ', cum Anti-
machus de eo loquatur tempore, quo Adrastus equum
illum tenebat.

Ad eundem Arionem refero fr., quod est in Bekk.
Anecd. III. p. 1187., de quo h. l. reponendo admonuit
immortalis vir memoriae in Aeschyli Eumenidd. p. 173.,
πατρί τε κυανοχίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.

Neptunus enim pater Arionis esse ferebatur. Versus allatus est propter dativum *κνανοχαίτα* iota subscripto omisso in α breve exeuntem. De hoc dativo vide Lobeck. in Paralipp. Gr. Gr. I. p. 184., quem locum ignorans Duebner. eund. Lobeck. ad. Phrynich. p. 658 citat. Ibi versum ex Tryphon. Excc. ap. Constant. Lascar. Gramm. N. 11. proferens, pro *κνανοχαίτα* voluit *κνανοχαῖτι*, quae terminatio licentiōse ad tertiae declinationis similitudinem vel metri vel euphoniae causa per metaplastum perducta esset. Tacite eam sententiam vir summus reprobatur in Paralipp. l. l. Non metaplastum nunc, sed regularem esse arbitratur monoptotae declinationis dativum.

His adiungimus, quae in Bekk. Anecd. III. p. 1394. de Ladone fluvio, ad quem Oncium situm fuisse constat, traduntur: τὸ Λάδων (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῖ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κλίνεται ἀναλόγως, οἶον Λάδωνος. Regulam vide apud Theodosium ib. p. 988: τῶν εἰς ὦν ἀρσενικῶν βαρυτόνων τὰ μὲν παρώνυμα διὰ τοῦ ω κλίνεται, Θείων, Θεώνος etc. Alii aliorum eiusmodi nominum propriorum in δων genitivum ad modum participiorum in οντος formant: Corinna Νέδοντα, Homerus Μίδοντος.

Fr. XXII.

Ῥίμπα δ' ἀπ' ἡπείροιο μελαίνης ὑψὸς ἀερεῖς
Πηλεΐδης ἀπόρουσεν, ἐλαφρὸς ἥντι κίρκος

Τοῦ δ' ἐμπροσθε ποδῶν κρήνη γένητ' ἀενάουσα.

A Schol. Lycoph. Alex. 245 citatum, loquitur de Achille, qui omnium Graecorum postremus ex navi in terram Troianam desiliens violenti saltu fontem procreavit. Quamquam bellum Troianum in aetatem bello Thebano posteriorem incidit, tamen in Thebaide hi versus inesse po-

tuerunt. Notum est enim Antimachi et recentiorum poetarum doctrinae studium, quo sui temporis institutorum aliarumque rerum et nominum initia explicaturi ad pristinam aetatem et mythos antiquos redierunt, cf. fr. III. XXIII. XLI. Meinek. ad Euphor. p. 128 sq. — Recte pro ἀπ' ὑπεύροιο Schellenb. ἐπ' ὑπεύροιο restituit; pro ἐλαφρός ἥντε κύρκος Hermann. ad Eurip. Androm. 1108. propter metrum ἐλαφρότερόν ἥντε κύρκος. In eandem coniecturam et ipse nondum inspecto illo libro incideram.

Fr. XXIII. recte videtur Schellenb. ad Thebaidem rettulisse:

*"Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχε· βωμὸν δέ οἱ εἴσατο πρῶτος
Ἀθρήσιος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰοήποιο·*

"Ἐνθα τετίμηται τε καὶ Ἀθρήστεια καλεῖται.

Sumpsit Schellenb. ex Strab. XIII. p. 588 (880), cuius verba et ipsos Antimachi versus Eustath. ad Il. II, 828. repetiit; leguntur etiam apud Harpocr. s. v. Ἀθράστειαν et Suid. s. ead. v. Sed miror quod recentiores, qui eos versus protulerunt, praeter Duebnerum neglexerunt eam lectionem, quae est in Bekk. Anecd. I. p. 342, 14. (vel in Bachmanni Anecd. I. p. 28, 22.):

*"Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἴσατο πρῶτος
Ἀθρήσιος ποταμοῖο παρὰ ῥόω —*

Ἐλαχεν et εἴσατο sine dubio recte; sic legitur etiam in Arsen. Violet. p. 18. Walz., quamquam cod. Mosc. et Laur. ἔλαχε. Utrum παρὰ ῥόον an παρὰ ῥόω, quod praeter Anecdota duo codd. Harpocr. tenent, scriptum fuerit, dubitari potest; sed, cum in reliquis vera praebeant Anecdota, hic quoque scriptionem eorum sequimur. Accedit, quod, si rem accuratius ponderes, dati-

vus accusativo h. l. longe praestare videtur. Similis sententia est apud Ap. Rh. IV, 118: βωμοῖο θέρμεθλα, "Ὀν ῥά ποί' Αἰολίδης Διὶ Φυξίῳ εἶσατο Φρύξος.

Fr. XXVI. est in Schol. Nicand. Ther. 472:

*Ἐφαίστου πυρὶ εἵκελον, ἣν ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάταις ὄρεος κορυφαῖσι Μοσύχλου.*

De heroe ad Thebas pugnante dictum esse arbitror. Continet enim, ni fallor, herois cum igne comparisonem, quam saepe Homerus ad bellatoris robur et celeritatem significandam adhibuit. ἣν non congruit cum πυρὶ; non dubito, quin φλογί scriptum fuerit, cum scribentis errore vel interpretis studio πυρὶ pro φλογί facile potuerit irrepere. Pari modo in fr. LVII. πέλαγος pro ὕδωρ in textum invasit. — Ἀκροτάταις κορυφαῖσι praebent plures codd., ἀκροτάτου Gotting., κορυφῇσι Gotting. et Lorr. Hinc, ut epicum sermonem conservaret, Schneiderns ἀκροτάτης κορυφῇσι· κορυφῇσι rectum est, sed an ἀκροτάτης necessarium sit dubito. Nam pro HomERICA dativi terminatione in ης recentioribus poetis epicis usitata est terminatio in αῖς.

Fr. XXV., quod Schellenb. inter Thebaidos fr. reposuit, ad Lyden relegandum est. Agit de poculo, in quo Sol orientem versus per noctem renavigare solebat. Apud Athen. XI, p. 469. vulgo sic legitur:

τότε δὴ εὐχρέω ἐν δέπαϊ

Ἥλιον πέμπεισκεν ἀγκλυμένη Ἐρύθεια,
quae verba, ut priorem versum in hexametrum redigerent, mirum quantum VV. DD. depravarunt. Casaubonus, cuius auctoritatem Schellenb. secutus est, scripsit:

τότε δὲ χροναίῳ ἐνὶ δεπᾶστρον.

Iacobs. (Append. ad Pors. Advers. p. 320.):

τότε δ' εὐχρόσῳ δέπαϊ ὦ.

Blomfield. τότε δὴ μὲν ἐϋχόω ἐν δέπαι σφε.

Sed, ut verba apud Athenaeum scripta sunt, facile cognoscitur metrum elegiacum. Nihil mutandum est praeter *εὐχόμεν*. Ponimus *χρυσέω*, quod, ex inversione litterarum depravatum, etiam Casaubon. et Jacobs. in textum inferre studuerunt. Poculum enim illud Solis aureum esse ferebatur. Cf. locos, quos Athenaeus eod. loco citat, Mimnerm. (fr. 13. ap. Schneidewin.), Stesichor. (fr. 7. Schneidewin.), et Aeschyl. apud Strab. I, p. 33. et Pherecyd. apud Schol. Ap. Rh. IV, 1396.

In versu secundo Dindorfii Cod. A *πομπεί*, B *πόμπει*, P *πέμπει*, ed. Ven. et Casaub. *πέμπεσκεν*, unde veram lectionem extricavit Schweighaeus. *πόμπενεν*. Nisi forte *πομπεύει* scribendum est, ut non de certa aliqua missione, sed universe de more et consuetudine sermo sit.

Fr. XXVI. a Suida s. v. *Ὀργεῶνες* ex Antimachi Lyde allatum nondum persanatum videtur. Apud Suidam est: *Ἐν τῇ Αὐδῇ γενεᾷ Καβάρωνος θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας*, ap. Phot. p. 251. Herm. (p. 344. Pors.) codex: *Ἄντ. ἐν τῇ Αὐδῇ· Γένεαι Καβάρωνος θῆκεν ἀγακλέας (ἀβακλέας m. pr.) ὀργίωνας*.

Verba *ἐν τῇ Αὐδῇ γενεᾷ* corrupta vario modo VV. DD. corrigere studuerunt. Valesii (not. posterior. ad Harpocr. p. 126) coniecturae adstipulatur Schellenb. *ἐν τῇ Αὐδῇ· Γένναν Καβάρωνος θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας*, Maussac. (ad Harpocr.) *ἐν τῇ Αὐδῇ γενναία*, Blomfield. *ἐν τῇ Αὐδῇ ἐλεγεία*, quae omnia displicent. Ingeniosus Voss. (ad Hymn. Demetr. p. 150) *ἐν τῇ Αὐδῇ γ'· Ἐρθι Καβάρωνος*, et sic Friedemannus (de med. syll. pentametri p. 344.) et Gaisfordus ad Suid. s. v. Sed haeremus in citandi ratione, quae num usquam occurrat, du-

bitamus. Expectaveris enim ἐν γ' τῆς Αὐδῆς. Vide etiam Boeckh. in Corp. Inscr. Vol. II. p. 347. Vox γενεά sive potius γενεή, quae hoc loco aptissime posita est, potest retineri. Relegamus ad antecedentem pentametrum:

— γενεήν

Καβάρνοιο ἔθηκεν ἀγακλίας ὀργειῶνας
vel ὀργίωνας.

Modo Κάβυρος licuerit prima producta usurpare.

Inter fr., quae apud Schellenbergium incertae sedis sunt, fr. LVIII. paullo accuratius excutiamus. Schellenbergius, Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 33. secutus, duos versus distinxit:

πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἕκαστος
et

πωρητὴν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἔθεντο.

Sed locos, ex quibus eruerunt VV. DD. hos versus, accuratius perquirentes, unum eundemque esse versum intelligemus. Suid. s. v. ταλαίπωρος· ὁ ἄθλιος, παρὰ τὸ τάλας καὶ τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πάθος. ὅτι δὲ πῶρος πάθος τί ἐστὶ Ἀντίμαχος φησὶ·

πῶρον τιν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἔθεντο.

καὶ πωρεῖν οἱ Ἥλαιοι τὸ πενθεῖν φασὶ, καὶ Ἀντίμ. αὐθις·

πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἕκαστος.

Ex diversis fontibus ea verba hausta sunt. Posterior pars, quae incipit a verbis καὶ πωρεῖν οἱ Ἥλαιοι, congruit cum Schol. Soph. Oed. Col. 14: πωρεῖν δὲ οἱ Ἥλαιοι τὸ πενθεῖν φασὶ· καὶ Ἀντίμαχος·

πωρήτοιιν ἀλόχοισι — — ἕκαστος.

Sic enim versum praebet Cod. Laurent. Verba πωρητὸν et πωρήτοιιν perducunt ad vocem πωρητήν, quam

Hesych. explicat *ταλαιπωρίαν, πένθος*. Sed cum terminatio ea in *τύς* posterioribus minus nota esset, vocem *πῶρος*, quam in verbo explicando *ταλαιπῶρος* legebant, inesse rati, *πωριτύν* paulatim depravarunt. Hinc iam corruptela orta in Scholl. illorum Soph. ed. Romana *πῶρος τοί γ'*, aliaeque in reliquis, qui huc pertinent, locis. Cum priore Suidae verborum parte conferenda sunt Schol. Aristoph. Plut. 33. et Schol. Eurip. Orest. 392. — Scholii Eurip. verba sunt: *ταλαιπῶρος παρὰ τὴν πώριγν, ὃ δηλοῖ τὸ πένθος. Ἀντίμαχος*.

πῶρη τοι ἄλ. — — ἕκαστος.

ἀντὶ τοῦ πένθους λέγει. Schol. Aristoph. *ταλαιπῶρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πένθος· ὅτι δὲ πῶρος πένθος ἐστὶ, καὶ Ἀντ. φησι*.

πῶρός τοι — — ἕκαστος.

Quae utriusque scholii verba ita cum Suidae priore parte congruunt, ut vel ex altero vel ex eodem cum iis fonte Suidam hausisse primo adspectu intelligatur. *Πῶρη τοι* autem et *πῶρός τοι* et *πῶρον τιν* eadem ratione, qua in ed. Rom. Scholl. Soph. *πῶρος τοί γ'* orta sunt ex v. *πωριτύς*. Eisdem plane ob causas corrupta sunt Scholiorum Suidaeque ipsa verba, quae restituere non est difficile. Schol. Eurip. corrigimus ex Hesychii verbis *πωριτύς· ταλαιπωρία, πένθος* sic: *ταλαιπῶρος παρὰ τὴν πωριτύν, ὃ δηλοῖ τὸ πένθος*. Hoc constituto in Schol. Aristoph. scribimus: *ταλαιπῶρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὴν πωριτύν, ὃ ἐστὶ πένθος· ὅτι δὲ πωριτύς πένθος ἐστὶ, καὶ Ἀ. φησι* —; et in Suida: *ταλαιπῶρος ὁ ἄθλιος, παρὰ τὸ τάλας καὶ τὴν πωριτύν, ὃ ἐστὶ πένθος (sive πένθος)· ὅτι δὲ πωριτύς πάθος τί ἐστὶν Ἀ. φησι*.

Sed restat alia quaestio. Suidas in primo versu

habet *ἔθεντο*, cum in omnibus reliquis legatur *ἕκαστος*. Quamquam aliqua inter ea verba est similitudo, non tamen per errorem scribendi *ἔθεντο* temere invasisse putamus. Extrema Antimachi verba turbata videntur. Qua in re firmamur Triclinii verbis ad Sophocl. l. l., mirum quantum depravatis: *Ταλαιπωρεῖν δὲ καὶ τὸ περθεῖν οἱ Ἥλειοί φασιν, ὡς Καλλίμαχος*.

ταλαιπωρεῖτην ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέουσιν.

His in verbis, quae fluxerunt ex Schol. Soph. supra allato, *ταλαιπωρεῖν* et *ταλαιπωρεῖτην* ex v. *ταλαιπῶρος*, quod explicandum propositum fuit, profecta sunt. Scribe *πωρεῖν δὲ καὶ τὸ περθεῖν οἱ Ἥλειοί φασι, καὶ Ἀντίμαχος* *πωρητὴν* sqq. Callimachi nomen saepe Antimachi locum occupavit. Clausula autem versus deest, unde corruptam eam et in aliis locis aliter scriptam fuisse licet concludere. Itaque utramque lectionem, quae in scholiis supra allatis conservatur, coniungimus sic:

*Πωρητὴν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέουσιν
ἕκαστος*

Θέντο.

Idem fecisse G. Dindorfium ad Scholl. Aristoph. non sine laetitia video. Apparet igitur unum eundemque esse versum, paululum tantum vitiatum. Suidas autem quoniam ex diversis locis sumpsit, eundem versum vario modo scripsit.

Nominum terminationem in *τίς*, Ionicam (Eustath. ad Il. XIX, 205.), Antimacho usitatam fuisse, tradunt Scholl. Victor. et Townlei. ad Il. XIX, 134. v. *ὄτρωντίς* *ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος*. Schol. quidem B. habet *ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικῇ*, sed idem Schol. cum ad Il. XIX,

205. vocem βρωιύς Ionicam formam esse dicat, sibi ipse repugnaret. Itaque pro Ἀττική lege Ἀντιμάχειος. In Etym. M. ἀβολήτης· ἐντενξίς, ἀπάντασις ex Lexico Sangerm. scribendum est ἀβολητύς. Blomfield. (in Callim. Addend. p. 400.) addidit Ἀντίμαχος, quod unde habeat nescimus, sed verisimile est ex manuscripto quodam sumpsisse. Quod si probatur, novum lucramur argumentum, quo nomina in τύς exeuntia Antimacho solita fuisse comprobetur. Vide Naekium docte de his nominibus disserentem in disput. de Callim. Hecale (Welcker. et Naek. Mus. Rhen. II. p. 572.) et Lobeck. in Paralipp. Gr. Gr. I. p. 439 sqq.

In fr. LXII. ex Etym. M. p. 371. petito:

ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων

Spohnius (de extr. Od. parte p. 208.) voluit:

ληχμῶν ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων,

ut genitivus, ni fallor, verbo ἐμπάζεσθαι tribueretur. Sed mutatione non opus est. Nam ἐμπάζεσθαι etiam cum accusativo coniungitur. Vide Hom. Od. XVI, 422. οὐδ' ἰκέτας ἐμπάζει.

Fr. LXXIII. Schellenberg. ex Eustath. ad Od. XI, 578. dedit:

χολάδας δέρτροισι καλύψας.

Augentur haec verba ex Schol. Ambrosiano ad eund. locum: οὐδέ τι θερμὸν ἀναπνίων χολάδας δέρτροις καλύψοις, ubi καλύψοις fortasse ortum est ex similitudine terminationis antecedentis; sed quoniam sententiae tenorem ignoramus, nihil certi de verbi scriptura constitui potest. Voce ἀναπνίων (scr. ἀναπνείων) perducimur ad coniecturam θυμὸν, quo posito integrum habemus versum:

θυμὸν ἀναπνείων χολάδας δέρτροισι
καλύψας.

Restant verba οὐδέ τι, quae in antecedente versu fuisse oportet; sed clausulam versus efficere non potuerunt. Itaque scribendum censeo:

οὐδέ τι θερμὸν
θυμὸν ἀναπνείων, χολάδας δέρτροισι
καλύψας,

vel οὐδέ τι θυμὸν
θερμὸν ἀναπνείων sqq.;

nam propter verborum similitudinem θυμὸν excidisse videtur. Duebnerus οὐδέ τι θε- ut insanabilia relin- quens, ex - ρμιον ἀναπνείων effinxit πτρον' ἀν' αἰπεινῶ!

Addimus fragmenta, quae Schellenbergius nondum novisse poterat. Nova multa lucrati sumus ex Venetis aliisque ad Homeri Iliadem Scholiis, quae praeter frr. carminum Antimacheorum etiam de Antimachi recensione Homeri, de qua diu ac multum dubitatum est, certiores nos fecerunt. Complures Antimachi in Homero lectiones nobis conservatae sunt, et ex frr. quoque nonnullis poematum Antimachi, quid de Homericis locis senserit, videmus. De aliis tamen, quae in Scholiis illis memo- rantur, dubium est, utrum ad Homeri recensionem, an ad ipsa Antimachi poemata pertineant. In quibus sunt Schol. II. III, 144. II. V, 389.

Ad II. II, 1. Antimachi verba afferantur:

ἐπεὶ ῥᾷ οἱ ἦδυμος ἐλθόν,

quibus probetur, recentiores etiam forma ἦδυμος pro Homeri v. νήδυμος usos esse. Utrum in Homero, ubi semper somno est attributum, νήδυμος an ἦδυμος le- gendum sit; et a veteribus et a recentioribus multum est certatum. Ego Buttmano adstipulor, qui (Lexil. I.

p. 179 sqq.) ἤδυμος pristinam in Homero formam fuisse paulatimque νήδυμος a rhapsodis illatum esse statuit. Non enim video, quomodo auctor antiquissimus Hymni in Mercur. 241. 449. et Hesiodus (Tzet. ad Hom. p. 4. Herm.) et Alcman (Etym. M.) et Simonides (Scholl. allat.), qui omnes alieni erant a grammaticis criticisque disquisitionibus, illo verbo uti potuerint. Etiam Antimachus in Homero suo ἤδυμος legisse videtur; unde neque in suis ipsius poematis adhibere dubitavit.

Schol. Il. III, 197. tradit, Antimachum vocem πηγός opposuisse τῷ λευκῷ, in suis, puto, carminibus. Eo autem perductus est prava Homeri interpretatione. Πηγὸν κῦμα (Od. V, 388.) grammatici veteres idem esse opinabantur quod κῦμα μέλαν (Od. V. 353), et ἱππους τοὺς πηγούς ab Homero dici ἀθλοφόρους (Il. IX, 124.), quod nigri equi essent praestantissimi. Eandem ratiocinationem Antimachus secutus est. Frustra: πηγός enim, unde derivatum πηγνυμι, revera est τροφός; hinc κῦμα πηγὸν idem quod κῦμα τροφή (Il. XI, 307.) et κύματα τροφόντα (Il. XV, 621. Od. III, 290.), et ἱπποι πηγοί equi perpasti sive pingues. Vide Heyn. ad Il. III, 197.

Schol. Il. IV, 439. versus Antimachi citatur, cuius iam supra mentionem fecimus:

Δεῖμός τ' ἤδ' ἔσθ' Φόβος, πόδας αἰνετὼν, νῆε θυέλλης.

Scholiasta erroris crimen in Antimachum confert, quod, cum Δεῖμος et Φόβος Martis sint filii, equos eius dixerit. Sed licuit in eiusmodi rebus variare. Filios esse Martis apud Homerum, perspicitur ex Il. XIII, 299: Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισι· τῷ δ' ἔσθ' Φόβος, φίλος υἱὸς — ἔσπετο, ad quae Schol. annotat: ἡ διπλή, ὅτι ῥητῶς

*Ἄρεος υἱὸς Φόβος· ἥ δὲ ἀναφορά πρὸς τὴν ὁμι-
βολίαν τοῦ·*

καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε.

Versus legitur Il. XV, 119., sed addatur ex sequente versu *ζευγνύμεν*. Potuit autem dubium oriri ex his Homeri verbis, utrum filii essent Martis an equi, et Schol. Vict. ad Il. XIII, 299. hoc loco Antimachum seductum esse putat, ut ad equos illa nomina transferret. Hoc significatur verbis: *πῶς οὖν Ἀντίμαχος τὸν Φόβον ἵππον Ἄρεός φησι; „καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε Ζευγνύμεν.”* Duentzerus hunc versum Antimacho tribuit. Sed valde errat. Antimachus saepius quidem versus Homericos fere ad verbum repetiit (vide fr. LI—LIII.), sed hoc loco Homeri sunt verba, eo consilio addita, ut origo erroris Antimachi indicaretur.

Schol. Il. XIV, 499. 500. persuadere studet, Homerum vocem *φῆ*, quam Zenodotus in Il. II, 144. et XIV, 499. tuebatur, Aristarchus reiecit, non cognovisse: *ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐπλανήθη·*

„φῆ γέρων οἶσιν”
εἰπῶν.

Antimachus igitur, ait Scholiasta, prava illa in Homero lectione seductus, falso id vocabulum adhibuit in poematis suis. Sed Buttmannus (Lexil. I. p. 136 sqq.) particulam *φῆ*, rarissimam et postea prorsus oblitteratam, ex Homero non delendam esse, quamquam Spitznero (Il. Excurs. XXV.) oppugnante, dilucide ostendit. Antimachus autem, quoniam antiqua atque rara quaerebat, suscepit. — Eustath. ad Il. XIV, 499. scribit *φῆ*, sed ex Schol. Venet. apparet, Zenodotum gravem imposuisse ei accentum, *φῆ*, quod Antimacho quoque tribuimus. Cf.

Buttm. l. l. Bekkeri autem correctio *φῆ γεράνοισιν* magis placet, quam Buttmanni *φῆ ῥα γέρων οἰσιν* vel Duentzerianum istud *φῆ δὲ λέων οἰσιν* (τεκέεσσιν).

Schol. Il. XXIII, 845. citat ad Homeri ἄπαξ λεγόμενον καλαῦροψ, Antimachi versum:

Πάντες δ' ἐν χεῖρεσσι καλαῦροπας οὐατοέσσας
"Ελον.

Una vox *ελον* cum Duentzero mutanda est in *εἶλον*, vel *εἴλοντ'* potius: nam medium videtur requiri.

Schol. Il. XXIV, 29. tradit, *νείκεῖν* vulgo ab Homero de eis, qui ante iudices certent, dici (Il. XVIII, 498. ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς). οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νείκος διαλύειν· ὡς Ἀντίμαχος·

εὐνείκεια δ' ἔσαν λόγια

ἀγὰρ τοῦ εὐδιάκριτα. Sic fragmentum tradit Schol. Ven. B.; Paris. *εὐνείκεστα*, Schol. Mosc. *εὐνείκεστα δ' ἦσαν τὰ λόγια*. Scribendum videtur *εὐνείκεια δ' ἦσαν*. Schol. Vict. μετὰ δὲ *εὐνείκες κρίνον*, in quibus verbis *εὐνείκες κρίνον* Antimachi esse puto. Sed in *εἵνείκεια κρίνον* cum Duentzero mutare dubitamus.

Schol. Il. IV, 403. Ἀντίμαχος δὲ φησιν, ὅτι παρὰ συφόρβοις ἐτράφη (ὁ Τυδεύς); spectat ad Thebaidem. Hinc ortum est prooemium *Τυδεὺς ἐκ συφορβίου*. Vid. Paroemiogr. edd. a Leutsch. et Schneidewin. p. 322. c. not.

Praeter ea fragmenta, quae supra in Bekkeri Anecdotis tradita memoravimus, alia nonnulla ex eodem libro afferimus.

Ill. p. 1422. Choeroboscus docet ex adiectivis in *ας* exeuntibus, quorum genitivis vulgo in *αντος* est terminatio, *τάλας* et *μέλας* genitivum formare in *αντος*. Quod ut probetur, citat verba *Μελαντίους δ' ἐπὶ πέτρας*, quae ex Apoll. Rh. IV, 1706. *πέτρας Πίμφο*

Μελαντίους (scr. *Μελαντείους*) sumpta paululum depravata sunt, et Il. IV, 277. et Hipponact. fr. 6. (Schneidew.) et Antimachi verba:

οἱ δὲ τὸν λῖνοτάλαντα κατέστυγον.

Λῖνοτάλαντα levi scriptoris errore ex *αἰνοτάλαντα* perfectum esse, quisque videt. Pro *κατέστυγον* autem malo *κατέστενον*. *Καταστυγεῖν* enim timendi significationem continet: sed exspectamus notionem Ingendi. Dictum est fortasse de Archemoro puello, an, id quod opinatur Duebner. Stat. Theb. XI, 580. citans, de Oedipode intelligendum est?

Ibid. III. p. 1386. *κάρηαρ*] *κάρηας* μὲν γὰρ οὐχ οἷόν τέ ἐστι παραλαμβάνειν τὴν εὐθείαν· ἐχρῆν δὲ παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχου εὐθείαν, οἷον

οἰκέτην θέσκε κάρηαρ,

ἀλλ' οὐχὶ κάρηας. Antimachus igitur fuit solus vel primus, qui casum rectum fingeret *κάρηαρ*. Hunc nominativum grammatici sumpserunt ad explicandas formas *καρήατος*, *καρήατι* etc. Sed revera ex nominativo *κάρη* per dilatationem ortae videntur, *κάρη*, *κάρητος*, *καρήατος*; cuius rei ignarus Antimachus formavit nominativum ad analogiam verborum *ἄλειφαρ*, *εἶδαρ*, aliorum, quae primitivam litteram *τ* in casu recto mutant in *ρ* pro vulgari *ς*. Duentzerus scribit:

οἰκτιστον θέσκε κάρηαρ,

sed *θέσκε* in epicis non invenio. Desideramus *τίθεσκε*: syllaba *ΤΙ* autem errore scribentium saepissime in *Η* depravata est. Vera lectio videtur:

οἰκτρόν τε τίθεσκε κάρηαρ,

nisi forte in *οἰκέτην* latet vox *ἰκέτης*. Duebner. addit: „inter *οἱ-* et *-κέτην* potest aliquid deesse in codice, quem inspexi, splendide, sed non satis fida manu scriptum.”

III. p. 1416. Πύδης, Πύδον· ὄνομα ποταμοῦ, ὡς
παρ' Ἀντιμάχῳ

καδδ' εναπυδηρειοντα

et paulo post:

Πύδητος καὶ τηλεκλήτου ποταμοιο.

Docet grammaticus, Antimachum v. Πύδης duplici modo flexisse, tum ἰσοσυλλάβως, tum περιττοσυλλάβως, i. e. genitivum tum in ου exire tum in ητος. Exit in ου, si υ breve est, in ητος, si υ est longum. Quod in utroque versu restituendo considerari oportet. De priore versu, quoniam verbum finitum deest, difficile est statuere. Duentzerus levi manu scripsit:

καδδ' αἰνὰ Πύδην ἐρέοντα,

sed quid ea verba significare velit, nescio. Duebner. καδδ' ἤα Πύδην ἐρέοντα, quod et ipse olim coniectura assecutus eram. Certa videntur verba Πύδην et ῥέοντα, inter quae desideratur altera brevis syllaba. Fortasse interposito τε scriptum fuit:

καδδ' δ' ὥκα Πύδην τε ῥέοντα.

In altero fragmento si καὶ sanum est, τηλεκλήτον sine dubio in τηλεκλήτου versus causa mutandum est. Καὶ si vulgare Latinorum est et, secundum locum tenere non potest, sin significat etiam, potest. Duebner., καὶ aperte vitiosum esse ratus, voluit κρῆναι, sed, si mutandum est, praeferimus κατὰ. De flumine Pyde cf. Steph. Byz. s. v. Πύδης· πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας.

Apollonius Dyscolus in libro de pronominiibus nonnullas Antimachi a vulgari pronominum formatione declinationes conservavit. Sic p. 373. B. Διὰ τοῦ ἐ ἡ νῶς παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐνθηβεισιν

ἐδρακε νῶς μολοῦσα,

dum vulgaris forma est νῶϊ et νῶ. In casibus rectis

dualis pronominum personalium utraque littera, et *ε* et *ς*, orta ex primitiva pluralis terminatione *ες*, *εις*, Latinorum *es*, *is*, Graecis usitata est et eandem proprie habet vim; sed constituit usus, ut in *ε* sola tertia persona exiret, *σφωέ*, litteram *ι* tenerent prima persona et secunda, *νῶι*, *σφῶι*, unde *ι* sublato *νῶ* et *σφῶ*. Quod discrimen formationis ortum videtur, ut distinguerentur secunda et tertia persona. Praeter Antimachi illud fr. unum tantum eiusmodi terminationis habemus exemplum, quod ex Corinna idem Apoll. attulit l. l. (fr. 16. ap. Ahrens.).

Ut autem fr. Antimachi respiciamus, dubitari potest, utrum corruptum illud *ἐνθῆβειν* cum Antimachi verbis coniungamus, an sint verba citantis. Illud si statueremus, scribendum esset: *ἐν Θήβῃσιν*, quod ad finem antecedentis versus relegari posset, vel *ἐν Θήβῃς*. Sed alteram rationem praeferimus, *ἐνθῆβειν* scriptoris imprudentia ex *ἐν Θηβαῖδι* ortum esse.

Ab usu quidem Graecorum Antimachus illa pronominis formatione discessit, sed linguae leges non laesit. Idem accidit in alia re. Primae secundaeque personae analogiam secutus, ut ex *νῶι* — *νῶ*, ex *σφῶι* — *σφῶ* contractione quadam profectum est, sic Antimachus ex *σφωέ* illo, tertiae personae duali, finxit *σφῶ*. Apollon. p. 373. C. *παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μοιροσυλλάβῳ ἐν τρίτῃ Θηβαῖδος*.

*τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ,
καὶ ἐν πρώτῃ.*

ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε.

Hoc *σφῶ* tertiae personae alibi nusquam legitur. Homero bisyllaba forma cum usitata sit, Apollon. l. l. recte docet (l. X, 546) *ἔθεν* dum esse:

ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας,
 non ἢ τίς σφω ἐπορεν. Sic etiam Il. XVII, 531. εἰ μὴ
 σφω' Αἴαντε plenum esse σφωε'; itaque σφω' cum apo-
 stropho exarari debet. Schellenbergius haec duo fr. per
 Salmasium ad Solin. p. 598. B ex MS. ea citantem iam
 cognovit. Vide fr. VIII. Sed in versu secundo dedit
 ἀσπασίως δέ. In priorē fr. Bekkerus voluit τῷ καὶ pro
 codicis τὸ καὶ. Necessitas mutandi non est; cf. Il. III,
 176. τὸ καὶ κλαίουσα τέκηκα. Od. VIII, 332. all. De
 Eteocle et Polynice dictum videtur, et τὸ καὶ ad oracu-
 lum vel omnino ad fati necessitatem quandam in ante-
 cedentibus memoratam fortasse spectat. Alterum fr. re-
 ferimus ad Tydeum et Polynicem, quibus Adrastus sese
 utrumque in patriam reducturum esse promittit. Schel-
 lenbergii sententiae, agere hunc versum de deductione
 Tydei et Polynicis in Adrasti aedes, obstat verbum οἴ-
 καδε, quod semper Latinorum est *domum* vel *in patriam*.
 Apparet hoc loco, in primo Thebaidis libro Tydei et Po-
 lynicis ad Adrastum conventum descriptum fuisse.

Aliam pronominis formam inusitatam ex Antimacho
 idem praebet Apollon. p. 366. A. τῇ τίν σύζυγος ἢ ἱν,
 τοῦ τ' ἀφθίντος. 'Ἡοίοδος' ἱν δ' αἰτῷ θανάτου τα-
 μίης. ἔστι δὲ καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντι-
 μάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβά-
 νομένη.

In codice spiritus scripti non sunt. Bekk. asperum
 praetulit ἱν, εἶν, ut congruerent, ni fallor, cum formis
 οἶ et ἐοῖ; alii malunt ἱν (Rubnk. ep. crit. I. p. 114) ni-
 tentes in Hesych. s. v. εἶν, ἱν et ἱν αὐτῷ. Utrum re-
 ctum sit, nescio. Syllaba ἱν concidit cum vulgari ter-
 minatione οἰ. Haec enim ex antiquiore ἱν facta est,
 littera ν abiecta et ι in οἰ dilatata. Restitit primitiva

forma in plurali et duali pronominum personalium et in Doriensis dialecti formulis *ἐμίν* pro *ἐμοί*, *τίν* pro *τοί* etc.; sic *ἴν* vel *ἶν* pro *οἷ*, *εἶν* vel *ἔιν* pro *ἐοί*. Vestigium antiquae illius formationis in *ιν* haesit etiam in Homero: Il. XI, 201. Od. IV, 619. 829. XI, 560. Bekk. pro *ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ'* ὅτε *παραλαμβάνομένην* proposuit *ἐπὶ αἰτιατικῆς κτλ.* Recte fortasse; *τίν* quidem accusativi vice a Corinna adhibitum ab Apollon. p. 365. afferitur (cf. Ahrens. de diall. Aeoll. p. 207.), eadem accusativi forma est apud Theocr. Id. XI, 39., et Hesychius *ἴν* explicat *αὐτήν*, *αὐτόν*, apud eundem *εἶν*, *ἀντωνυμία*, *ἐκείνος*, scribendum videtur *εἶν*, *ἀντ.*, *ἐκείνον*: sed, puto, codicis lectionem tam temere mutare non licet.

His cum rebus cohaeret, quod Apollon. p. 401. B. tradit, Antimachum praeter prouomen secundae pers. dual. possessivum *σφωῖτερον μῦθον* (de Eteocle et Polynice), tertiae quoque personae eandem habere formam: *σφωῖτέρην οἰζύν*, de Tydeo et Polynice dictam. *Σφωῖτερος* semel tantum apud Homerum legitur (Il. I, 216. *σφωῖτερον ἔπος*), secundae personae dualis possessivum, derivatum a *σφῶϊ*. Eandem formam ex *σφωέ*, tertiae personae duali, finxit Antimachus, alienus a Graecorum usu. Sed certos angustosque fines ei voci non contra derivationis leges pugnanti posuit. Recentiores, in quibus praecipue Apollonius Rhodius, latius evagati sunt. Is enim eodem plane sensu, quo utitur pronomine *σφέτερος*, illam formam adhibuit. Vide de his rebus Battm. Lexil. I. p. 48 sqq.

In Cramerī Anecd. I. p. 55 Antimachi citantur verba *ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν*. Deinde „*ἀκαχύνω*” ὁ αὐτὸς· *ἔνθεν ἀπαρέμματον „ἀκαχυνέμεν*.” Antimachus ea verba ipse ex analogia aliorum verborum in *ύνω* exeun-

tium finxisse videtur. Ἀμορφύνειν grammaticus recte explicat voce ἀμορφοποιεῖν, cum verba in ὕνω actionem semper significant eam, quae conditionem vocis primitivae procreat. In ἀκαχύνειν autem derivationis leges stricte non observavit poeta. Verba enim in ὕνω semper ex adiectivis formantur. Sed ἀκαχύνειν a verbo ἀκαχεῖν derivatum est. Idem esse videtur, quod ἀκαχίζειν apud Homerum. Od. XVI, 432. XI, 486. Il. VI, 486.

Ibid. I. p. 71. traditur Antimachus pro ἀργεῖτε dixisse ἀργεῖτε. Similes litterae ρ transpositiones multas habemus (ἀταρπός pro ἀτραπός, βάρδιστος a βραδύς etc.), parem tamen ac plane eandem non novi. Probe accedit κερχνός pro κεγγρός et Κερχνίς pro Κεγγχοίς. Callim. H. in Del. 271. c. not. Spanhem. Sed audiamus Duebnerum: „Fortasse verbum ἀργεῖτε, *desides estis, moramini*, apud Antimachum sequebatur imperativus: quod grammatico in mentem revocaverit Homericum ἀργεῖτε et idem esse persuaserit.”

Ibid. I. p. 201.

Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον.

Grammatici in voce θοός explicando multa hariolati sunt. Loco I. diversissimae ei significationes tribuuntur: ὄξυ, ταχύ, ἰσχυρόν, ἀσφαλές. „ἐκ τούτου δὲ τὸ ἐδραῖον καὶ ἐκ τοῦ ἐτήσθαι (scribe ἐξεσθαι vel ἤσθαι) τὸ ἰσχυρόν. — οὕτως οὖν καὶ θοὰν νύκτα τὴν ἐδραῖαν, οὐχ ὥς τινες τὴν μέλαιναν, ἀλλὰ τὴν ἀκίνητον. — καὶ παρὰ τῷ Ἀντιμύχῳ. Ἄϊδος κτλ. οὐ τὸν μέλανα, ἀλλὰ τὸν ἀκίνητον. — Grammatici explicatio falsa est. Alia plane ratione rem expedimus. Cf. ad hunc locum Soph. Aiac. 249: ἡ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον, quae ad verba Lobeckius attulit Eustath. p. 828, 38. θοός ζυγός παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς ἀλλ’ ὁ αἴτιος

ιοῦ ἐπιταχύνασθαι νῆα κωπηλάταις, et alia poetarum exempla. Pari antimeria, quae dicitur, in Antimachi fr. θοός ad δόμον, unde motus est initium, additum est pro vulgari dictione ἐκπρολιπούσα θοώς δόμον.

Liceat hoc loco nonnulla disserere de verbis, quae apud Hesychium et in Bekk. Anecd. I. p. 261 leguntur:

ζειροφόρος ὁ Ἀΐδης, παρὰ Ἀντιμάχῳ
(Schellenb. fr. LXXXVIII.). Schwenck (Miscell. mytholl. in Welck. et Naek. Mus. Rhen. II. p. 201) haeret in voce ζειροφόρος attributa Plutoni. De Marte zona cincto dictum esse suspicatur, itaque Ἀΐδης mutandum esse in Ἀρης. Vix crediderim. Plutonem amplis vestibus indutum ab artificibus formari, scimus; et ad talia artificia respicientem, vel potius quia omnes Plutonem ita sibi animo fingebant, Antimachum ζειροφόρον Ἀΐδην dixisse arbitror. Ζειράν autem longam significare vestem vel ex Xenophontis (Anab. VII, 4, 4) verbis videmus: καὶ ζειράς μίχοι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ χλαμύδας. — Et res et verbum est barbarum; itaque grammatici, quid esset ignari, vario modo derivarunt et explicarunt. Vid. Etym. M. 410, 20.

Ibid. I. p. 158.

Τὸ ῥά οἱ ἀγγιλεχὲς κρέματο περὶ πάσσαλον ἀεὶ.
De gladio sine dubio dictum est; praecessit igitur in priore versu ξίφος vel γάσγανον. Bergk (in Zimmerm. Ephemm. litt. antiqq. 1835. Nr. 37) comparavit Theocr. Id. XXIV, 42:

Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὃ ῥ' οἱ ὑπερθε
Κλιντήρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωροτο.

Neque tamen in Antimacho opus est corrigere περὶ πασσάλῳ. Nihil mutandum nisi ἀεὶ in αἰεὶ.

Ibid. I. p. 413. loquitur grammaticus de voce τέρον.

Comparativum eius verbi formari ex ν. *τέρεμος*, *τερενώ-τερος*. ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ *τέρεμος* εἶπε κατὰ συγκοπὴν „*τερέντερον*“, ἀπὸ τούτου *τερενώτερος* (corr. ἀπὸ τοῦ *τερενώτερος* vel potius ἀντὶ τοῦ *τερ.*). Recte Bergk. l. l. *τερέντερον* scribendum censet. Non autem per syncopen factum est ex *τέρεμος*, sed poeta non aberrans a formationis regulis comparativi terminationem apposuit ad pristinam vocis formam, ut *μελάντερος*, *φάάντερος*.

Ibid. III. p. 296 et IV. p. 415 et ap. Dracon. Strat. p. 33 Antimachi versus in codd. paululum depravatus iam ab aliis restitutus est:

οἱ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ'
ἄλλῳ.

Νενεύκασιν exemplum est terminationis tertiae pers. plur. perf. correptae, de qua anomalia aliis quoque poetis non ignota nunc nulla est dubitatio. Vide Bast. in Schaeffer. ed. Gregor. Corinth. p. 166. Thiersch. Gramm. Hom. p. 343.

Phot. Lexic. p. 258. Herm. (p. 354 Pors.): ὄστριμα, περίβολοι κτηνῶν καὶ οἶον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαῖδι·

βοῦς ὄστρίμου ἐξήλασεν.

Media syllaba vocis *ὄστρίμου* brevis est. Vide Lycophr. Alex. 94., apud quem solum hoc verbum invenio. Ut metrum redintegretur, scribe:

βοῦς ὄστρίμου ἐξήλασεν.

De voce *ὄστριμον* cf. Hesych. s. v. ὄστριμον· ἐν ᾧ αἱ θερῖναι μὲναι, τόπος· οἱ δὲ ἐπαυλις. Quem locum si cum Photio componimus, colligere licet, circumseptum fuisse locum subdialern, in quo aut homines per aetatem habitabant aut pecora continebantur. Apud Lycophronem,

ut in Antimachi verbis, de stabulis intelligitur. Illam explicationem, ut videtur, respiciens Is. Vossius pro ἄστριμον vel potius pro αἰθριμον dictum esse ait. Quam recte, nescio.

Ibid. p. 353. Πυρσολόφους, τοὺς ἐκ πυροπηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Ἀντίμ. Glossa videtur Antimachea. Verbum est compositum ex πυρός et λόφος —; λόφος, a λέπω, hoc loco significationem habet rarissimam cutis vel corii, ita ut πυρσόλογος sit corium igne praeparatum. Hinc notio derivatur: οἱ ἐκ πυροπηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντες τεμνόμενοι.

Ibid. p. 394. Antimachi verba θέρεος σταθεροίο memorantur, quae etiam Scholl. Plat. p. 315 Bekk. praebent, et Schellenberg. (fr. LXXVI.) e Suida attulit. Cf. de voce σταθερός praeter Rubnk. ad Timaeum p. 235, quem citavit Schellenberg., Lobeck. ad Phrynich. p. 215.

Herodian. περὶ μιν. λέξ. p. 4. Dindorf. docet, adiectiva in αλεος exeuntia paroxytona esse praeter δαιδάλεος, κονισάλεος, ἀτασθάλεος, αἰθαλάλεος, cuius rei exemplum affert Antimachi versum:

τῷ δ' αὐτ' ἄμφι κονισάλεον πεπονῆατο δίφρον.
Pro τῷ scribe τῶ cum Welckero Cycl. Epic. p. 104., qui ingeniose, ut solet vir praestantissimus, ad Molionidas haec refert. Verba κονισάλεον δίφρον ex Antimacho etiam Etym. M. p. 261 citat. Schellenberg. (fr. LXXV.), qui hunc tantum locum novit, dat κονισοάλεος; aliter enim in carmine poni non posse. Quod probat Bekk. et Peyron. ad Etym. M. l. l. Assentitur Meinek. ad Euphor. fr. XIX. p. 72, qui poeta ad exemplum Antimachi eodem vocabulo rarissimo usus est. Sed in Addendis ad Euphor. p. 187 Meinekius vulgatam scripturam

κονισάλεος fortasse recte habere concedit, si quidem etiam substantivum κόνις passim ultimam syllabam producat. Citat Aeschyl. Prometh. 1120 ibique Blomfield., et Eurip. Suppl. 511. ὑβρεῖς, nonnullasque voces in *υς* desinentes *υ* producere ostendit. Duplex tamen sigma praefert propter κονίσσαλος, in quo nusquam varietur. Non video, qua ratione res possit diiudicari, sed cum et in Etym. M. et in Herod. et in Euphor. fr. simplex legatur sigma, aliquam auctoritatem ei scripturae tribuere par est. — Peyron. in not. ad Etym. M., citans Arati Phaenom. 82., vult πεπονείατο. Sed πεπονήατο recte positum; ubi longa syllaba requiritur, retineri solet *η*, neque in Homero terminatio *εατο* occurrit nisi in ἀκαχέατο. Versus similis est nescio cuius Apollodori in Arsen. Violet. p. 403. Walz:

ἐν δὲ δύν δι'φοροι πεπονήατο θηριώοντες.

Ibid. p. 35. postquam grammaticus de vocis φάρος sive φᾶρος diversa quantitate et genere et significatione disseruit, si alpha correpto neutrius generis esset, φάρος significare et *vestem* et *aratrum*, his verbis docuit: οὐδέτερον, ὅποτε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ.

Ἄεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων.

οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἴρηται (scr. εὔρηται). Ex quibus hoc, puto, sumere licet, apud Alcmanem et in Antimachi verbis allatis φάρος esse *aratrum*; nam si *vestem* significaret, quae notio est tritissima, auctoritas illorum poetarum grammatico non erat proferenda. Φᾶρος autem, *aratrum*, vox est plane diversa ab ea, quae vestis significationem habet. Derivatur enim a verbo φάρω, quod est diffindere; hinc φαρών, *arare*, quod

cave ne ex ἀρόω ortum esse opineris (Buttm. Lexil. I. p. 244). Cf. Callim. fr. CLXXXIII.

ἄφαρον φάρῳσι, μελεῖ δὲ φιν ὄμπνιον ἔργον,
et Hesych. s. v. βούφαρος· φάρος γὰρ ἡ ἄροσις. Ce-
terum Duebner. suspicatur (χώροις) αἰεὶ φάρεος χατέου-
σιν vel ἀγροῖσι φάρεος χατέουσιν, in ἔχων autem la-
tere posse Ἐχίων. Commotus Ovid. Metam. III, 127.
huiuscemodi versum Antimacho tribuit:

κάββαλεν ὄπλ' ἐπ' ἀγροῖσι φάρεος (scr. φά-
ρους) χατέουσιν Ἐχίων.

Quae usurpet quo quisque velit modo.

In versu Antimachi, qui est in Vita Arati ap. Buhl.
p. 441:

Ἰηγενέας τε θεοῦς προτερηγενέας τε Τιτῆνας
neque Duentzer. neque Duebner. haeserunt in altero τε
post προτερηγενέας. Delendum esse luce est clarius. Vide
Schneidewini censur. Duentz. frgm. epp. poett. in Dia-
riis litt. Gotting. 1840. N. 108. p. 1072 sq. In Τιτῆνες
prima syllaba semper est longa, et γηγενέες θεοὶ non,
ut putavit Duebner., de Gigantibus, sed de ipsis Tita-
nibus intelligendum est. Terra enim et Coelo geniti
dicuntur.

